

Ånd

af Martinus

Hvad forstaar vi ved Aand? Vi ved fra vor Børnelærdom, at Aand var noget, der kom over Apostlene, hvorved de fik en anden Bevidsthedstilstand end den, de før havde. De kom til at tale i andre Tungemaal. Dette maa De ikke forstaa saaledes, at Apostlene kom til at tale andre Sprog. Apostlene havde en aandelig Oplevelse, i hvilken de blev bevidst i andre Tankearter end dem, de hidtil havde kendt, de blev med andre Ord bevidste i en højere Viden om Tingene.

Men denne Forklaring paa hvad Aand er, er ikke tilstrækkelig. Kosmisk set er Aand og Materie det samme. Men hvorfor siger vi da "Aand" i det ene Tilfælde og "Materie" i det andet? For at besvare dette Spørgsmaal rigtigt maa jeg bede Dem betragte den Verden, De er omgivet af. De ser f.eks. Naturen, Huse, Møbler, hinandens Organismer etc. – Alle disse Ting kalder vi for Materie. Men undersøger vi derimod det vi kalder en "Oplevelse", ser vi, at den udtrykker en Reaktion mellem det i os selv, vi kalder vort Jeg og – Materien. Igenem denne Reaktion tilføres der vort Indre, det vi kalder "Indtryk". Disse Indtryk opbevarer vi i vor Bevidsthed, som i Virkeligheden udelukkende bestaar af alle, de Indtryk, vi i vor Tilværelse har oplevet. Den samlede Sum af disse Indtryk udgør, sammen med vort Jeg, det vi kalder "Aand".

Vi ser saaledes at der, for at der kan opstaa det, vi kalder "Aand", maa være et Skillerum mellem os selv og Materien. Naar De oplever Livet, sker denne Oplevelse igenem en Kæde af Indtryk, der gaar ind til noget i Dem, som saa at sige er ukendt for Dem. Herfra vender disse Indtryk tilbage til Deres Hjerne i Form af "Tanker" og forlader igen Deres Væsen som "Udtryk", der faar direkte Indfly-

delse paa den Materie, der omgiver Dem. Vor "Aand" bliver altsaa til igennem de ydre Materiers Indtryk paa det i vort Væsen, vi udtrykker som vort "Jeg".

Jeg sagde til Dem før, at Aand og Materie i Virkeligheden er det samme. Sandheden er nemlig den, at det kun er den Del af Materien, som befinder sig indenfor vor Bevidsthed, vi kalder "Aand", det der er udenfor, det være sig faste, flydende eller luftformige Stoffer, kalder vi "Materie". Naar vi dør, sker der kun det, at vort Liv, der før var af indvendig Karakter, d.v.s. opstod som Reaktion mellem os selv og en yderverden, nu bliver af udvendig Karakter. Aarsagen hertil er den, at de aandelige Verdener bestaar af samme straaformige Materie, som vor indvendige Verden her er bygget op af.

Aand begynder altsaa der, hvor vore fysiske Sanser møder deres Grænse. Ingen kan med sine Hænder tage paa sine "Erindringer". Og dog eksisterer disse Erindringer som ligesaa realistiske som det, man fysisk kan tage og føle paa. Erindringerne Udtrykker altsaa et Omraade, hvor den fysiske Materie er gaaet over i en Form, vi kalder "aandeligt". Denne Erindringsskabelse foregaar uafsluttelig. Intet levende Væsen kan være til, uden ►

"Forskellen mellem et primitivt og et udviklet Menneske er altsaa ene den, at det primitive Menneske ikke har det udviklede Menneskes Evne til at gengive sine Indtryk, sine Oplevelser i klare Tankebilleder."

Martinus

at der uafledeligt strømmer Indtryk ind i dets Bevidsthed. Disse Indtryk gaar videre end til den almindeligt kendte Del af Bevidstheden, de gaar ind i det Omraade af det levende Væsen, jeg kalder "Jeget" eller X I. – Naar man f.Eks. sidder i sin Stol og koncentrerer sig om alt det, man har oplevet Dagen igennem, spørger man uvilkaarligt sig selv, hvor alle disse Indtryk er henne. De synes ikke at være i Hjernen og er det heller ikke, de er gaaet videre og er naaet til et Omraade, der er utilgængeligt for Sanserne, et Omraade jeg kalder "Overbevidstheden". Indenfor dette Omraade "vender" Indtrykkene og strømmer tilbage i den vaagne Dagsbevidsthed, men nu iklædt den Materie vi kalder "Tanker".

Det levende Væsen er altsaa et Væsen, i hvilket Energiene gaar ind. Det oplever, det fornemmer, det sanser Indtrykkene som Behag eller Ubehag og giver dem Udtryk igen igennem sin Evne til at skabe, – paa denne

Maade opstaar al Bevægelse i Tilværelsen. *Naar en Kunstner maler et Billede af Naturen eller viser os noget af sit eget Indre, er hans Skabelse i Virkeligheden en Reproduktion af noget, som først er kommet udefra, og som han nu er i Stand til at sende tilbage, men i en sådan Form at det er præget af hans Indstilling til Livet.* Paa samme Måde

som en Kunstner reproducere sine Sanseindtryk, reproducere ethvert Jordmenneske sine Indtryk. Naar jeg har valgt at nævne Kunstneren, skyldes det, at han i Almindelighed har større Evne til at give Udtryk for sine Indtryk, end det almindelige Menneske har. At Udtrykke et Menneske som mere eller mindre begavet, er i Virkeligheden blot det sannne som at sige, at det har større eller mindre Evne til at reproducere sine Indtryk. Forskellen mellem et primitivt og et udviklet Menneske er

altsaa ene den, at det primitive Menneske ikke har det udviklede Menneskes Evne til at gengive sine Indtryk, sine Oplevelser i klare Tankebilleder.

Denne Evne til paany at udsende det modtagne vokser igennem det enkelte Menneskes daglige Korrespondance med Tilværelsen. Takket være den Kendsgerning, at alle levende Væsener er absolut udødelige, og Liv efter Liv fortsætter deres Udvikling frem, vil Livet efterhaanden, blive langt mere nuanceret, end Tilfældet er i Dag. Alle er paa Vej til at blive Kunstnere, hvilket altsaa blot vil sige Mennesker, der har en større Evne, end det nu er almindeligt, til at kunne give Udtryk for, hvad Livet har bragt dem af Oplevelser.

Der foregaar altsaa en Cirkulation i hvert eneste levende Væsene. Uden at det var saaledes, vilde der ikke eksistere nogen som helst Form for Liv. Aand er saaledes en absolut Realitet, det er i sin Analyse identisk med Bevidsthed. Efterhaanden, som det jordiske Menneske faar større Indsigt, vil det faa Evne til at opleve Aand som Materie. Naar vi naar frem til i en langt højere Grad end det nu er Tilfældet at kunne korrespondere med vore aandelige Legemer. De anvender denne Korrespondance allerede nu, men blot ikke i nævneværdig bevidst Form. Men naar De f.Eks. bemærker et andet Menneskes "Atmosfære", da koncentrerer De Dem i Virkeligheden om dette Menneskes aandelige Side. Denne Koncentration kan være saa stærk, at De langt mere retter Dem efter denne Atmosfære, end efter hvad det Menneske med Ord aabenbarer af sit eget Væsen. Naar Mennesket dør, kommer det netop til en Verden, hvor det korresponderer med Materien i dens aandelige Form. I den Verden fremtræder det jordiske Menneske ikke alene i den Form, De kender herfra det fysiske Plan, det fremtræder ogsaa omgivet af Farver, som er synlige for lagttageren.

Vi har altsaa et aandeligt Omraade, som ikke er tilgængeligt for de fysiske Sansere. Indenfor dette Omraade beskæftiger vi os med en stor Mængde Materie, som vi ikke i det daglige Liv anerkender for at være Materie, men som vi derimod kalder Tanker, Idéer og Indtryk. Men, alle disse Ting er Materie. Naar vi kalder denne Materie "aandelig" er det, fordi den forekommer os abstrakt. Men vi maa lære at forstaa, at disse abstrakte Ting er ligesaa virkelige som det, vi i denne Verden kan "tage og føle paa".

En og anden kunde maaske spørge, hvad det egentlig vedkommer vort daglige Liv, om vi kender disse Ting, ►

og jeg maa der svare, at det vedkommer os i højeste Grad. Dybest set længes nemlig hvert eneste Jordmenneske efter at kunne manifestere en eller anden Form for Kunst. Vi ønsker bevidst at kunne skabe saa fuldkomment som muligt, men dette Ønske kan ikke blive opfyldt for os, saalænge vi ikke ved, hvad Bevidsthed er. Vi maa vide, hvad det er, der i os selv hindrer os i at skabe det, vi gerne vil, og hvad der fremmer denne Skabelse. Uden denne Viden hindrer vi i Virkeligheden vor egen aandelige Vækst, og det er da ogsaa Fornemmelsen af denne Tilstand, der er det bærende i vor Søgen efter Sandheden.

Naar vi f.eks. vil undersøge, hvad et moralsk Geni egentlig er, vil vi netop se, at det er et Menneske, hvis Bevidsthed er i den Grad i Kontakt med Tilværelseslovene, at det ikke oplever nogen Hindring for sin Skabetrang. Det udløser hundrede Procents automatisk det, andre uafsladeligt kæmper for at opnaa. Det hæmmes ikke af ufærdige Naturer, men lever frit i Samklang med hele Tilværelsen, der for det er som en aaben Bog, i hvilken det faar Svar paa alt, hvad det ønsker at vide. For et saadant menneske er Naturen den store Læremester, og det skal den ogsaa blive for Dem. De skal lære at se, at naar Vinteren kommer, saa udtrykker det i Virkeligheden blot den Kendsgerning, at Aanden i Naturen nu trækker sig tilbage fra det fysiske Plan. Vi ser, hvorledes denne Tilbagetrækning foraarsager, at Bladene falder af Træerne, Blomsterne dør bort og Farverne forsvinder, alt staar til Slut i nøgen Barskhed. Men som Naturen baade har Evne til at aabenbare sig og til at forsvinde, saaledes har ogsaa det jordiske Menneske denne evne. De er ikke altid lige nærværende. Skjult bag Deres Form aabenbarer De Dem sommetider i en straalende Udfoldelse, medens De til andre Tider synes meget langt borte. De ved, at Naturen har Sommer og Vinter, har Varme og Kulde. Men saadan har De det ogsaa selv. Deres Aabenbaring af Deres egen Aand kan til Tider være præget af Vinterens Kulde og Barskhed og til andre Tider lyser den af Sommerens milde Varme. Vi kan med vort Væsen aabenbare en Hjertevarme, der skænker Livsglæde til alle vore Omgivelser, og vi kan lukke os til og udstraale en Kulde, der fryser alt i vor Nærhed. De ser, at vi har Herredømme over mange Kræfter, men de

*“Dybest set længes nemlig
hvert eneste Jordmen-
neske efter at kunne mani-
festere en eller anden
Form for Kunst. Vi ønsker
bevidst at kunne skabe saa
fuldkomment som muligt,
men dette Ønske kan ikke
blive opfyldt for os,
saalænge vi ikke ved,
hvad Bevidsthed er.”*

Martinus

fleste Mennesker maa indrømme: at mange Kræfter ogsaa har Herredømme over dem. Her er det, at det spiller en meget stor Rolle at Vide, hvorledes den fuldkomne Aand skabes.

Nu kunde De maaske spørge, hvad jeg forstaar ved en fuldkommen Aand. En fuldkommen Aand er et Menneske, der er blevet et moralsk Geni. I et saadant Menneskes Sind findes ingen Irritation over nogen eller noget. Det bruser ikke op og bliver heftigt. Det kender ikke til at føle sig Baaret, og det tænker ikke lavt om noget som helst. Det er et Menneske, der ved, at hvad det end bliver Vidne til eller selvoplever, saa følger alt en saa fuldkommen Plan, at det vilde være Udtryk for den højeste Taabelighed at forlange, at noget skulde være anderledes end det er. Et saadant Menneske lever ikke paa Antipati eller Sympati, men omfatter alt levende med en Kærlighed, der gør, at det selv bliver elsket af enhver, det kommer i Berøring med. Denne Tilstand er i Virkeligheden Maalet for os allesammen, og den kan kun naas at den, der er fortrolig med Forholdet mellem Aand og Materie.

Alle Mennesker skal naa frem til at repræsentere en evig Sommer i deres Væsen. Ikke en tropisk Sommer fyldt med Insekter og giftige Dyr, men en Vidunderlig tempereret Sommer, der udstraaler en mild Varme imod alt og alle. Saadan er det ikke nu.

Alt for ofte møder man Mennesker i hvis Væsen føles splittet og ulykkeligt af de “Naturkatastrofer”, som raser i deres Indre. Mennesket maa lære sine Begærs Konsekvenser at kende. Det maa lære at dirigere sine Indtryk over paa Omraader, der betyder harmonisk Vækst for dets Aand. Altfor mange Mennesker lader sig tiltrække af Ting, der bibringer dets Aand en disharmonisk Vækst, gør den forkrøblet. I Kraft af sit Væsen er Mennesket at ligne ved Naturen paa den Tid af Aaret, hvor Vinterkulden møder de første blide Foraarsvinde. Mennesket er aandeligt i Opbrud. Det har i sig en voldsom Længsel efter at have et behersket og kærligt Sind, men repræsenterer ofte det modsatte. Mange Menneskers Ansigter er præget af dette Opbrud, af disse Storme, af en altfor stærk given efter for Hidsighed og Irritation. Men det maa altid være

Dem en Trøst at vide, at bag disse storme lever der i hvert eneste Menneske en Drøm om en helt anden Væremaade. Og det er denne nye Væremaade, Pinsefesten skal symbolisere.

Pinsen er Aandens Fest. Det er ingen Tilfældighed, at den er blevet lagt paa en Aarstid, hvor Blomsterne vælter frem og Luften fyldes af Sang fra Titusinder af smaa Fuglestruber. Hvorfor tror De, at Mennesker i Tusindvis strømmer ud fra Byerne i Pinsen? Er det ikke for at opleve Naturens straalende Genfødsel, dens Tilbagevenden? Er det ikke for at fylde Sindet med nye Indtryk af Liv og Skønhed, af Sommer? Det hele ser saa materielt ud, og saa er Sandheden jo den, at alle disse Mennesker netop strømmer ud i Naturen for at kunne modtage Indtryk, som de kan genopleve i Erindringen, naar de atter vender tilbage til Byens mere triste Atmosfære.

Jeg sagde, at Pinsen var Aandens Fest. Den er et Symbol for den Sommerbevidsthed, Mennesket længes efter at eje. De vil se, hvorledes Naturen her er den store Model for Mennesket. Hvilket Syn er skønnere end en nyudsprunget Bøgeskov? Hvilken Lyd er skønnere end Lærkens jublende Triller? Overalt, hvorhen De end retter Blikket i Naturen, bliver De Vidne til Skønhed og Farver. Overalt ser De, hvorledes Naturen indtil Overflod aabenbarer Liv – og Aand. Hele denne Skabelse viser sig at være planmæssig. Gaar De i Dybden af den, vil De se, at den er et straalende Udtryk for en Bevidstheds Udfoldelse. At tro det modsatte, at tro, at alt det vi i Dag ser udfolde sig her for vore øjne, at det skulde være Udtryk for Tilfældighed, for Meningsløshed, kan kun være et Vidnesbyrd om manglende Tænksevne. Det, vi her ser, er Udtryk for en levende Bevidsthed, bygget op af en evig Fortids Indtryk og nu aabenbaret i et nyt skønt Foraars Udtryk.

Og paa samme Maade som denne Lovmæssighed i Naturen nu udløser sig i en Aabenbaring af Liv og Skønhed, paa samme Maade udløser den samme Lovmæssighed sig i vort eget Indre. Vi danner med vor egen Organisme et Verdensalt. I dette skabes Sommer og Vinter for vore Mikrovæsner. Naar dette, vort eget Verdensalt, rammes af Sygdomme, skyldes det kun, at vi har vænnet os til at modtage forkerte Indtryk. Vi har bragt vor Tænke- og Levemaade i Konflikt med Tilværelseslovene og faar derved uundgaeligt et forkert Facit med ►

vort Liv. Menneskene maa lære at studere, hvorledes de skal faa de rigtige Indtryk, saaledes at deres Liv kan komme til at være Udtryk for en fuldkommen Tilværelse. **Forkerte Indtryk giver forkert Handlemaade. Enhver Form for videnskabelig Uddannelse er netop baseret paa Bibringelsen af korrekte Indtryk.** Igennem denne Uddannelse, der jo kun er Aand koncentreret ned i et Sprog, lærer den Studerende at blive Herre over det Stof, hans Studium omfatter, hvilket vil sige, at han lærer dette Stofs Natur at kende saa godt, at han kan skabe fuldkomment med det.

Paa et vist Stadium er enhver Form for Skabelse aandelig, enten den materialistisk indstillede saa tror det eller ikke.

Den Kærlighed som selv det mest materialistiske Menneske har til f.Eks. fysiske Ting, er af aandelig Natur. Denne aandelige Side af det jordiske Menneske er ligesaa godt bundet af Love, som det fysiske Stof er det. Men til at opnaa Forstaaelse af dette kræves der Koncentration. Denne Koncentration vil føre Dem til Forstaaelse af de store Grundprincipper i det levende Væsen, jeg kalder X.1: Jeget – X.2: Skabeevnen og X.3: Det Skabte. De vil se, at der findes en fundamental Forskel mellem Skaberen og det Skabte. De bliver bevidst i, at alt det, vi kan sanse, er Udtryk for Energi eller Bevægelse. Dette vil igen sige, at alt det, Deres Sanser er i Berøring med, ligegyldig hvad De saa end kalder det, er Bevægelsesformer. Disse Bevægelsesformer kan De følge helt ind i Deres eget Væsen som Indtryk. Disse Indtryk udløser en Reaktion overfor Deres Jeg. Denne Reaktion afslører, at Deres Jeg er noget andet end Bevægelse, thi ellers vilde Bevægelse jo kunne opleve

Bevægelse, hvorved Tilværelsen vilde blive reduceret til en ren fysisk-mekanisk Proces. Men baade De og jeg ved, at det ikke er saadan. Vi ved, at et Bilhjul ikke kan opleve et andet Bilhjuls Bevægelse. Men naar dette Noget, vi kalder vort Jeg, ikke er Bevægelse, er det Stilstand. Og naar det er Stilstand, kan det ikke sanses, thi Forudsætningen for Sansning er netop Bevægelsesarternes indbyrdes Forhold til hinanden. **Jeget er altsaa utilgængeligt for Sansning, men denne dets Utilgængelighed kan dog ikke faa os til at benægte dets Eksistens. Det udgør det faste Punkt i vor Tilværelse. Ud fra det maaler vi alt, hvad vi oplever.** Det er ved dette faste Punkt, at de Indtryk, vi modtager fra vor Yderverden, vender. Da dette faste Punkt ikke er Energi, er det ikke Slitage undergivet, det er evigt det samme i Modsætning til alle “faste” Punkter i Yderverdenen, der netop er undergivet “Tidens Tand”. Det er dette faste Punkt, dette Centrum i Deres inderste Væsen, der forbinder alle Deres Indtryk saaledes, at De i Deres evige Tilværelse kommer i Besiddelse af et stadigt voksende Indblik i Verdensaltet. Hvis dette faste Punkt var undergivet Slitage eller total Opslidning, vilde De aldrig kunne opnaa det mægtige Overblik over Livet, De alle nu har.

I X.3 har vi altsaa alt det, vi kan give Navn, alt det vi kan “tage og føle paa”. Om X.1 kan vi ikke sige andet, end det er til. Det er det i os, der er Energiernes Herre, vore Tankers Ophav. Men som De vil se, er disse to X'er ikke tilstrækkelige til at klarlægge den Prooes, vi kalder vor egen Livsoplevelse, der maa være endnu et Omraade. Dette Omraade udgøres af X.2, eller det jeg kalder “Skabeevnen”. Indenfor Skabeevnens Omraade finder vi det Sted, hvor Energiene vender. Vi ser, at de kommer fra X.3 i Form af Indtryk og gaar ind i X.2. Her ser vi disse Indtryk forplante sig ind i vort Væsens Helligste, hvor de helt unddrager sig vor Sanseevne. Fra dette Helligste eller X.1 kommer Indtrykkene tilbage til X.2 som Tanker. Disse Tanker ligger igen til Grund for vore

Begær. Begærene igen ligger til Grund for hele vor Fremtræden i Yderverdenen eller X.3.

Naturligvis kan jeg ikke i et kort Foredrag forklare Dem alle Detaljerne i denne Proces, men maa henvise Dem til de Afsnit i Livets Bog, hvor jeg udførligt behandler Sanseevnens Analyse. Men jeg haaber alligevel her at have givet Dem et lille Indblik i den Side af Deres Væsen, som hidtil har været skjult for Dem. De her nævnte tre Principper ligger altsaa til Grund for ethvert levende Væsens Tilsynkomst. I sig selv er de uadskillelige, de er i Virkeligheden tre Analyser af een og samme Ting. Men medens X.3 saaledes udgør Tilværelsens farvestraalende Kolorering og X.1, den der oplever denne Kolorering, saa er X.2 interessant derved, at vi indenfor dets Omraade finder det levende Væsens Skatkammer. De ved nu, at al Skabelse i X.3 finder Sted paa Basis af de seks store Grundenergier: Instinkt, Tyngde, Følelse, Inteligens, Intuition og Hukommelse. Disse Energier forekommer i enhver Form for fysisk eller aandelig Skabelse. Men der findes en syvende Energi, som jeg kalder “Moderenergien”, idet den udgør Grundlaget for enhver Evne eller Talentdannelse. Denne Moderenergi har sit Sæde i X.2 og ligger til Grund for det, jeg kalder det levende Væsens “Skæbneelement”. Ud fra dette Skæbneelement finder al Skabelse Sted. I sig selv udgør det et Omraade, indenfor hvilket vi finder Essensen af det levende Væsens Reaktionen overfor X.3 eller Yderverdenen, i Form af alle de Evner og Talenter, der betinger dets ydre Tilsynkomst som Plante, Dyr, Menneske o.s.v. Disse Evner eller Talenter er at ligne ved “Frø”, idet de udgør Essensen af tidligere Livs Oplevelser. Det er Virkningen af disse “Talentkerner”, vi er Vidne til fra det Øjeblik; Undfan-

gelsen har fundet Sted. Ved Hjælp af denne essentielle Viden fra en evig Fortid, opbygger det levende Væsen først sin fysiske Organisme i Moders Liv for derefter gradvis at aabenbare sin Natur igennem samme Organisme. Men da det ikke alene drejer sig om at faa udviklet den fysiske Organisme til Anvendelighed, men ogsaa de aandelige Legemer bag den fysiske Organisme, vil De ved et nøjere Studium se, at det jordiske menneske fra Undfangelsen og frem til omkring det 30. Aar “repeterer” sin egen fortidige Tilværelse. De vil se, hvorledes det i Moders Liv i ren fysisk Materie gennemløber et Utal af tidligere fysiske Stadier af Fiske- og Pattedyrs lignende Former, og hvorledes det, naar det er født fortsætter denne Repetition i aandelige Tilstande. Det gennemløber en hel Skala fra Urmenneskets uarticulerede Primitivitet og frem til det civiliserede Menneskes Tilstand. Omkring det 30. Aar er Repetitionerne fuldbyrdede, og det jordiske Menneske fortsætter da den Tilværelse som afsluttedes med Døden i et tidligere Liv. Hvis det jordiske Menneske var en af sine Forældre frembragt Ting, saa skulde dets fysiske Tilværelse udgøre en Reproduktion af disse Forældre. Men Livet omkring Dem vil hurtigt overbevise Dem om, at dette ikke er Tilfældet. De er ingen Reproduktion? De er en selvstændig og af Familie og Slægt uafhængig Livsenhed, der evigt har været og evigt vil være.

Igennem det, jeg her har fortalt Dem, vil De se, at hele X.3, som udgør alt, hvad det levende Væsen kan sanse, i sig selv udgør materialiserede Tanker. Ingen Bevægelsesart kan eksistere selvstændigt, men maa være tilknyttet et levende Væsen. **Og naar De derfor faar studeret disse Ting dybt nok, vil det være klart som Dagen for Dem, at den Natur, der omgiver Dem, intet har med ►**

“Jeget er altsaa utilgængeligt for Sansning, men denne dets Utilgængelighed kan dog ikke faa os til at benægte dets Eksistens. Det udgør det faste Punkt i vor Tilværelse. Ud fra det maaler vi alt, hvad vi oplever.”

Martinus

Kaos at gøre. I alle sine Detaljer er den Udtryk for det Meddelelsesmiddel, Verdensaltets Centrum anvender for at gøre sig forstaaelig overfor Dem. Til den Tid vil Ordene "Og Guds Aand svævede over Vandene" ikke forekomme Dem uforstaaelige. De oplever nu, hvorledes "Guds Aand" i Form af Foraaret bryder igennem ude i Naturen. Dette Gennembrud skaber Liv paa samme Maade, som naar sjælelig Varme gennembryder et koldt Menneskes Sind.

I begge Tilfælde, ser De, to store Grundenergiers Kamp med hinanden. Vi har nu haft tre meget kolde Vintre, som har bundet Jorden mere, end De er vant til at se. Denne Binding har tjent et dybt Formaal. Paa samme Maade som Kulde er det eneste, der kan binde et hidsigt Menneskesind, er det ogsaa det eneste middel, der kan binde Krigen i Yderverdenen. Kulden, vi har oplevet (dette foredrag blev holdt 24. maj 1942, red.), har været svær for mange Mennesker, men Tilværelsen vilde have været blevet endnu sværere, om det samme Omraade skulde have været Krigsskueplads, skulde have været Slagmark. De vil engang komme til at forstaa, at paa samme Maade som Deres egen indre Tilstand er betinget af evige Love, paa samme Vis er Deres ydre Tilstand betinget af de samme Love. Igennem denne Lovmæssighed bliver alt Liv befordret frem til en højere og højere Udvikling.

Undersøger vi Jorden fra dengang, den var glødende og frem til nu, vil vi se, hvorledes den har repræsenteret et Hav af Bevægelse; et Hav af Aarsag og Virkning, der gradvis har ført den frem til det, den i Dag er. De kolossale Mængder af Indtryk, som det jordiske Menneske her oplever, kan se ud som planløse, men de er det ikke. De er i den Grad fuldkomne, at De, jo dybere De trænger ind i dem, vil komme til at opleve, at disse Indtryk samlet udgør Guds egen levende, straalende Bevidsthed. De vil blive bevidst i, at De ikke kan udtrykke een eneste Tanke, som De ikke har faaet fra den Yderverden, der omgiver Dem. Denne Yderverden lærer Dem, at for at Energierne skal føre til en lykkelig Livsoplevelse, maa de anvendes i Kontakt med de Love, som Naturen afslører. Vi maa altsaa lære at arbejde paa samme Maade, som Naturen gør. Den, som i alle Livets Forhold gør

Naturen til sin højeste Læremester, vil ikke kunne undgaa at blive lykkelig, thi paa den Maade er man hele Tiden Deltager i et studium, der medfører aandelig Vækst. Alt det, jeg fortæller Dem, har jeg fra min egen Vekselvirkning med den Tilværelse, der omgiver mig. De ved, at jeg ikke har læst mig til den Viden, mit Arbejde giver Udtryk for; jeg har set den i Naturen selv. Foruden at være Materie er Naturen ogsaa i allerhøjeste Grad Aand. I det Øjeblik De opfatter Naturens Manifestationer som Aand, er De hele Tiden sammen med Gud, saa er De hele Tiden undergivet hans Undervisning. Resultatet af denne Undervisning er, at De igennem den bliver kosmisk Kemiker. Indtil nu har De maaske blandet Deres mentale Energier efter de midlertidige Begær, der har behersket Dem. Igennem Studiet af det virkelige Liv opdager De, at Forudsætningen for virkelig Lykke er, at Deres Begær bliver kultiverede, hvilket jo blot vil sige, at de bliver bragt under Kontrol. At kontrollere sine Begær betyder, at man er i Stand til at overse, hvad deres Tilfredsstillelse fører til. Kan man da se, at de paa et eller andet Tidspunkt fører til Smerte for nogen, ja, da maa man give Afkald paa deres Tilfredsstillelse.

Naar vi nu holder Pinsefest, og nogen benytter denne til at tage i Skoven, andre til Bal eller anden Fest og atter andre til at deltage i Møder, da maa De forstaa, at alle disse Ting, hver for sig, er lige nyttige. De udtrykker, at hver enkelt faar en "Sult" tilfredsstillet. I den guddommelige Verdensplan sker der intet, absolut intet, som ikke er fuldkomment. Hver især har sine Interesser, som ikke alene skal, men som ogsaa bliver tilfredsstillet. Men ikke alle Interesser fører til lys og lykkelig Mentalitet. I mange Tilfælde bliver vi Vidne til, at et Menneskes Interesse fører det til Tungsind og Depression. Her er det, at De skal forstaa, at denne Interesse i sig selv har udgjort en Materiekombination i Disharmoni med Tilværelseslovene. Resultatet heraf bliver altid mental Uligevægt, bliver det, vi kalder Mørke. Studiet af de kosmiske Analyser fører Dem frem til en Tilstand, hvor De altid er besjælet af Mildhed og Sympati i Forholdet til Deres Omgivelser. Dette Studium fører Dem frem til en Forstaaelse af Lidelsernes sande Mening, som er den at belære den, der oplever dem om hvorledes man skal handle rigtigt. Lidelserne er jo Konsekvenserne af for-

kerte Tankeblandinger, hvis de ikke fandtes, vilde intet Jordmenneske nogensinde lære at tænke rigtigt. Men takket være Lidelserne lærer det enkelte Menneske at spørge sig selv, om det ikke kunde have undgaaet Lidelserne ved at have handlet anderledes. Det er Svaret paa dette Spørgsmaal, der udtrykker aandelig Vækst. Denne aandelige Vækst vil uundgaeligt føre Mennesket til Forstaaelsen af Guds virkelige Eksistens. Naet dertil, vil det efterhaanden begynde at aabne sig for de guddommelige Kræfter. Den guddommelige Aand vil da gennemstrømme Bevidstheden, og i Lyset af den vil Mennesket se, at alt i Virkeligheden er saare godt.

I Dag er Mennesket naaet frem til et Stadium, hvor dets virkelige "Fødsel" er ved at være forestaaende. Denne "Fødsel" betyder en Opvaagnen til Erkendelsen af, at det levende Væsen altid har været og altid vil være. I Dag ved det jordiske Menneske ikke, at det har levet før, det tror i vid Udstrækning paa, at det er en "skabt" Ting, en Slags Reproduktion af Forældre og Slægt, men denne Indstilling kan kun føre til en forkert Vurdering af Livet. Som De i Naturen ser Aarstiderne skifte i et stort Kredsløb, vil De ogsaa engang se Deres egen Tilværelse som et stort Kredsløb. I dette store Kredsløb oplever De i Øjeblikket Tilværelsens Vinter, men i Dybet af Deres Indre rører vældige Kræfter paa sig. Et nyt straalende kosmisk Foraar holder paa at udløse sig. Det er dette kosmiske Foraar, som Pinsefesten skal symbolisere. Pinsen er Beretningen om den hellige Aand. Men den hellige Aand er Guds egen Bevidsthed, som begynder at gennemtrænge Deres Væsen. Det er Kræfterne fra den, som faar Dem til at bekæmpe Skinsyge, Vrede og Hidsighed. Det er i Kraft af den, at De længes efter et Liv langt borte fra Krigens og Smertens Zoner, og det er i Lyset af den, at De giver Afkald paa Hævn og faar Kraft til at tilgive. Jo mere De indstiller Dem paa denne Aand, desto mere vil dens Lysmasser vælde ind i Deres Sind og sprede Liv og Varme omkring Dem. Igennem Mødet med den vil De faa en straalende Fornemmelse af Guds evige Eksistens. De vil faa kosmisk Bevidsthed og vaagne op til den Viden om Udødelighed, der er al sand Lykkes evige Klippegrund. ■

"Den, som i alle Livets Forhold gør Naturen til sin højeste Læremester, vil ikke kunne undgaa at blive lykkelig, thi paa den Maade er man hele Tiden Deltager i et studium, der medfører aandelig Vækst."

Martinus

